

De vaste commissie voor Veiligheid en Justitie heeft een aantal vragen en opmerkingen voorgelegd aan de initiatiefnemer van de initiatiefnota:
«Laat slachtoffers van internetplichting niet in de kou staan».

De voorzitter van de commissie,
Ypma

De griffier van de commissie,
Hessing-Puts

Inhoudsopgave	blz.
I. Vragen en opmerkingen vanuit de fracties	2
1. Achtergrond en probleemschets	2
2. Strafrechtelijke en/of civiele procedure na internetoplichting	4
3. Capaciteit van het Landelijk Meldpunt Internet Oplichting (LMIO)	5
4. Conclusies en beslispunten	5
5. Financiën	8
II. Reactie van de initiatiefnemer	8

I. Vragen en opmerkingen vanuit de fracties

1. Achtergrond en probleemschets

De leden van de VVD-fractie hebben met belangstelling de nota gelezen. Juist ook omdat bij eerdere gelegenheid een lid van onder andere de VVD-fractie een initiatiefwet heeft gemaakt, waarmee het thema de nodige raakvlakken lijkt te hebben. Waardering spreken deze leden uit voor het vele werk dat verricht is en de stappen die de initiatiefnemer zou willen zetten om het belang van slachtoffers (meer) centraal te zetten.

Voornoemde leden hebben enkele vragen en opmerkingen. Zoals eerder opgemerkt heeft deze nota de nodige raakvlakken met het initiatiefvoorstel van de leden Gesthuizen en Van Oosten tot wijziging van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek in verband met het tegengaan van acquisitiefraude door het doen van misleidende mededelingen jegens diegenen die handelen in de uitoefening van hun beroep, bedrijf of organisatie en wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met de strafbaarstelling van acquisitiefraude (Kamerstuk 33 712). Dit voorstel is reeds een wet en dus van kracht. In welk opzicht vormt deze initiatiefnota een dubbeling met de maatregelen uit die wet? De initiatiefnota is gebaseerd op een hoop aannames (onder andere e-mails en gesprekken). Heeft de initiatiefnemer ook een concrete feitelijke onderbouwing en harde cijfers van internetoplichting? De aan het woord zijnde leden vinden dat criminelen gestraft dienen te worden, ook bij internetoplichting. Waarom kiest de initiatiefnemer er niet voor niet alleen het bedrag terug te vorderen, maar daar gelijk een boete aan te koppelen?

De leden van de VVD-fractie zijn van mening dat criminelen aangepakt moeten worden op een manier dat zij dat het meest voelen. Veel van deze oplichters zijn criminelen die het structureel en groot aanpakken. Hoe kijkt de initiatiefnemer in het licht van deze nota naar het afpakken van criminele winsten? Heeft zij deze aanpak meegewogen bij het schrijven van deze nota en wat is haar mening hierover? Ook hebben de leden Van Oosten en Recourt een motie «slachtoffer centraal» (Kamerstuk 29 279, nr. 305) ingediend bij het debat over de modernisering van het Wetboek van Strafvordering. Die motie wordt nu uitgevoerd. Hoe denkt de initiatiefnemer erover om deze nota mee te nemen in de modernisering van het Wetboek van Strafvordering?

De leden van de PvdA-fractie willen de initiatiefnemer complimenteren met deze initiatiefnota. Zij hebben kennisgenomen van de initiatiefnota. Deze leden hebben eerder aan dezelfde problematiek aandacht besteed en delen dus de zorgen die de initiatiefnemer beschrijft in haar nota. Voornoemde leden hebben enkele opmerkingen en vragen die zij aan initiatiefnemer willen voorliggen.

Initiatiefnemer stelt vast dat internetoplichting via het oplichtingsartikel 326 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) strafbaar is gesteld. Deze leden kunnen dat deels onderschrijven maar merken op dat op sommige

onderdelen van het oplichtingsartikel te beperkt zijn. In antwoorden op schriftelijke vragen van het lid Recourt (Handelingen 2012–13, Aanhangsel 2711) aan de toenmalige Minister van Veiligheid en Justitie schreef de Minister: «Niet al deze risico's zijn in juridische zin te kwalificeren als oplichting in de zin van artikel 326 van het Wetboek van Strafrecht. Daarvoor moet sprake zijn van hetzij het aannemen van een valse naam of valse hoedanigheid, hetzij listige kunstgrepen, hetzij een samenweefsel van verdichtsels». Uit deze antwoorden blijkt dat als er geen sprake is van een valse naam of listige kunstgrepen er geen sprake is van oplichting in de zin van 326 Sr. Heeft de initiatiefnemer nagedacht over een alternatief voor artikel 326 Sr zodat slachtoffers ook via het strafrecht actie kunnen ondernemen, ook al is dat niet via het oplichtingsartikel? Zo ja, wat was de conclusie van die overwegingen? Zo nee, is de initiatiefnemer bereid in haar antwoorden hier enige zinnen aan te wijden? Hoe denkt de initiatiefnemer over het in het wetsvoorstel Computercriminaliteit III (Kamerstuk 34 372) opgenomen specifieke strafbaarheid op het punt van internetoplichting? Deelt de initiatiefnemer dat gedupeerden van internetoplichting daarmee een krachtiger middel in handen krijgen om tegen deze soort van oplichting voortaan ook via het strafrecht hun recht te halen, mocht dit wetsvoorstel in werking treden? Zo ja, waarom en wat zegt dat over de waarde van hetgeen in de onderhavige initiatiefnota wordt genoemd ten aanzien van de gevolgen van een civielrechtelijk vonnis. Gelden de door de initiatiefnemer genoemde nadelen van een dergelijk vonnis nog wel op het moment dat het met het strafrecht beter mogelijk wordt om daders van internetoplichting aan te pakken? Is het dan nog wel nodig een uitzonderingssituatie te creëren voor slachtoffers van internetoplichting ten aanzien van naleving van civiele vonnissen? Denkt de initiatiefnemer ook dat er nog veel winst te behalen is als er een betere, dan wel een ruimere betalingsregeling wordt aangeboden? Zo ja, hoe groot acht de initiatiefnemer het effect van een ruimere betalingsregeling op de betalingsbereidheid bij de daders? Zo nee, waarom niet?

De leden van de SP-fractie hebben kennisgenomen van de initiatiefnota en complimenteren de initiatiefnemer met de wijze waarop zij slachtoffers van internetoplichting wil helpen. Deze leden hebben echter nog wel enkele vragen en opmerkingen.

De leden van de CDA-fractie hebben met veel belangstelling kennisgenomen van onderhavige initiatiefnota. Zij hebben hierover nog enkele vragen.

Deze leden vragen de initiatiefnemer naar de brief van de regering d.d. 28 november 2016 over het schadeverhaal door slachtoffers van strafbare feiten. De Minister van Veiligheid en Justitie is hierin ingegaan op enkele belangwekkende rapporten die zien op de verschillende mogelijkheden van schadeverhaal waarnaar ook de initiatiefnemer verwijst. Deze leden vragen de initiatiefnemer of zij hiervan heeft kennisgenomen en welke ideeën en bevindingen hieruit de voorstellen in onderhavige nota kunnen aanvullen.

Voornoemde leden vragen de initiatiefnemer of zij kan reflecteren op de cijfers op de site van de politie dat er in 2015 35.000 meldingen waren van internetoplichting en er dus mogelijk sprake zou kunnen zijn van een daling van deze vorm van criminaliteit?

Ook vragen deze leden of de initiatiefnemer kan ingaan op het aantal zaken dat het Landelijk Meldpunt Internet Oplichting (LMIO) jaarlijks verwerkt. Klopt het dat één zaak meerdere aangiften behelst?

De leden van de D66-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van de initiatiefnota. Zij complimenteren de initiatiefnemer met haar sympathieke initiatief om internetoplichting effectiever aan te willen

pakken en daarin meer te willen betekenen voor de slachtoffers van deze vorm van oplichting. Deze leden hebben een aantal vragen over de voorstellen.

Voornoemde leden delen de zorgen van de initiatiefnemer over het hoge aantal slachtoffers dat jaarlijks het gevolg is van cybercriminaliteit, waaronder deze vorm van oplichting. De vraag hoe het aantal slachtoffers kan verminderen is dan ook een zeer terechte vraag die door de initiatiefnemer wordt voorgelegd. Zij geeft in dat licht terecht aan dat de beste aanpak bij burgers zelf ligt, namelijk door oplichting te voorkomen. De initiatiefnemer verwijst naar nuttige voorlichting van overheid, banken en internetwinkels. Niettemin blijkt die voorlichting niet genoeg om slachtoffers te voorkomen. Ziet de initiatiefnemer naast repressieve maatregelen ook kansen om de preventie te versterken? Zo ja, welke mogelijkheden ziet zij daartoe?

Net als initiatiefnemer verbazen ook de leden van de D66-fractie zich over het zeer lage aantal zaken dat na aangifte voor nader onderzoek en vervolging door politie en OM worden opgepakt. 77 van de in totaal 50.000 aangiften staat niet in verhouding meten ook voornoemde leden. Het LMIO gaat pas aan de slag als er ten minste tien verwante zaken zijn. Kan de initiatiefnemer aangeven hoe vaak het voorkomt dat die drempel niet wordt gehaald en een geval van oplichting op zichzelf blijkt te staan?

2. Strafrechtelijke en/of civiele procedure na internetoplichting

De leden van de PvdA-fractie vragen hoe de aanpak van internetoplichting is geregeld in andere Europese landen. Gaan landen internetoplichting civielrechtelijk of juist strafrechtelijk aanpakken, dan wel een combinatie van beiden?

Is er op Europees niveau aandacht voor de aanpak van internetoplichting en de slachtoffers van deze vorm van oplichting? Zo ja, wat zijn de belangrijkste voorstellen en in hoeverre komen die overeen met, dan wel verschillen die van de voorstellen van initiatiefnemer?

De initiatiefnemer stelt dat in een vonnis vaak een schadevergoedingsmaatregel wordt opgelegd ter hoogte van het oplichtingsbedrag. Hoe vaak heeft de rechter een straf opgelegd in een internetoplichtingszaak? Hoe vaak is in dat geval een schadevergoedingsmaatregel opgelegd ter hoogte van het bedrag waarvoor het slachtoffer is opgelegd? Hoe vaak is geen schadevergoedingsmaatregel opgelegd en hoe vaak is de schadevergoedingsmaatregel hoger uitgevallen dan het bedrag waarvoor het slachtoffer is opgelicht?

De initiatiefnemer wil een uitzonderingssituatie creëren voor slachtoffers van internetoplichting ten aanzien van naleving van civiele vonnissen. Dit in het belang van een geloofwaardig rechtstelsel en in het belang van de slachtoffers van internetoplichting die eerst financiële schade zouden lijden door de oplichting en vervolgens doordat zij een civiele procedure moeten opstarten. Geldt deze voorstelling van zaken niet voor alle slachtoffers die geraakt worden door «gewone» oplichting, onrechtmatige daad, wanprestatie, dwaling, et cetera? Zo nee waarin zit het verschil? Zo ja, waarom wordt in deze nota een uitzondering gemaakt voor slachtoffers van alleen internetoplichting? Kan de initiatiefnemer uitleggen waarom het voor het slachtoffer erger zou zijn om via internet 5.000 euro via oplichting te verliezen dan via een oplichtingstruc waarbij dader en slachtoffer direct met elkaar in contact kwamen? Zo nee, waarom maakt zij dan toch die uitzondering voor slachtoffers van internetoplichting?

3. Capaciteit van het Landelijk Meldpunt Internet Oplichting (LMIO)

De leden van de SP-fractie merken op dat de initiatiefnemer erop wijst dat het LMIO slechts 77 van de 50.000 aangiften doorstuurt aan de politie-eenheden en de geringe capaciteit daarvan als reden geeft. Deze leden vragen of bekend is hoeveel extra fte nodig is bij het LMIO. Zijn er bovendien nog meer oorzaken aan te wijzen voor het lage aantal aangiftes dat wordt doorgestuurd? Of is dit puur te wijten aan de geringe capaciteit? De initiatiefnemer noemt voorts als één van de scherpe keuzes die gemaakt moet worden door capaciteitsgebrek het criterium dat voor het aantal verwante aangiften een minimum van tien aangiften wordt gehanteerd. Welke scherpe keuzes worden er nog meer gemaakt? Hebben die allen te maken met capaciteitstekort?

De aan het woord zijnde leden lezen voorts dat de initiatiefnemer ervan uit gaat dat de Minister van Veiligheid en Justitie geen extra onderzoekcapaciteit vrijmaakt voor het LMIO, omdat dit niet uit de begroting is gebleken. De begroting van Veiligheid en Justitie staat echter niet bekend om zijn duidelijkheid en transparantie. Heeft de initiatiefnemer haar conclusie nog voorgelegd aan de Minister van Veiligheid en Justitie? Zo nee, waarom niet en is zij bereid dit alsnog te doen?

4. Conclusies en beslispunten

De leden van de VVD-fractie lezen dat er wordt voorgesteld om de (vrijwillige) afspraken met de banken in wetten om te zetten. Kan de initiatiefnemer duidelijker aangeven waarom het nu niet werkt en welke garantie er is dat wettelijke regelgeving ook daadwerkelijk tot het beoogde effect leidt?

Het LMIO moet meer gaan doen, waaronder meer aangiften gaan behandelen. De criteria zijn nu te strikt. Welke ruimere criteria zouden volgens initiatiefnemer moeten gaan gelden? De capaciteit van het LMIO moet dus worden uitgebreid. Valt hier aan te sluiten bij de plannen voor de modernisering van de recherche? Zijn hierover nadere samenwerkingsafspraken met nationale politie te maken? Voornoemde leden zijn van mening dat de financiële dekking niet erg concreet is. Welk bedrag is er nodig om de plannen te verwezenlijken en waar komt het geld vandaan? Hoe wordt bijvoorbeeld de inzet door het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB) gefinancierd? Tenslotte vernemen deze leden graag wat initiatiefnemer nu verder als vervolgtraject voorstelt.

De leden van de PvdA-fractie merken op dat de initiatiefnemer voorstelt de voorschotregeling bij het CJIB aan te passen om zodoende de slachtoffer van internetoplichting meer tegemoet te komen.

Allereerst stelt de initiatiefnemer voor ook de schade die niet binnen de context van een strafproces is vastgesteld, maar door de civiele rechter is vastgesteld, ook onder de voorschotregeling van het CJIB te laten vallen. Geldt die voor alle schade die door de civiele rechter is vastgesteld of alleen voor schade die het gevolg is van internetoplichting? Deze leden zijn benieuwd naar de reden van het verschil tussen schade veroorzaakt door internetoplichting en andere schade.

Voornoemde leden begrijpen dat de initiatiefnemer van mening is dat de voorschotregeling niet voldoende geëquipeerd voor slachtoffers van internetoplichting. De initiatiefnemer stelt dat het schadebedrag soms boven de 5.000 euro uitkomt. Heeft de initiatiefnemer cijfers hoe vaak het schadebedrag de 5.000 euro passeert?

De aan het woord zijnde leden maken uit de nota op dat initiatiefnemer de termijn van acht maanden waarop de voorschotregeling van toepassing wordt, te lang vindt. Is dat wat de initiatiefnemer wil overbrengen met haar zin: «Bovendien wordt dit voorschot *pas* acht maanden»? Zo ja,

zou de initiatiefnemer willen voorstellen om deze termijn te verkorten? Zo nee, wat heeft de initiatiefnemer dan willen suggereren met die passage?

Begrijpen de leden van de PvdA-fractie het goed dat de initiatiefnemer voorstelt om voor slachtoffers van internetoplichting waar het schadebedrag de 5.000 euro overstijgt, een aangepaste regeling te treffen en dat die zou bestaan uit de mogelijkheid vaker dan een keer vervangende hechtenis op te leggen? Zo ja, heeft de initiatiefnemer onderzocht of dit strookt met het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)? Zo ja, wat is de conclusie? Is de initiatiefnemer van mening dat het meermalen opleggen van vervangende hechtenis ook moet gelden voor andere misdrijven waarbij het schadebedrag de 5.000 euro overschrijdt? Zo nee, waarom moet de voorlopige hechtenis meermalen worden opgelegd bij juist daders van internetoplichting en niet bij andere daders?

De leden van de SP-fractie constateren dat de initiatiefnemer voorstelt dat het CJIB ook wordt ingeschakeld om civiele vonnissen te effectueren. Zij vinden dit een sympathiek voorstel, maar hebben daarover nog wel een aantal vragen.

Zal de civiele rechter niet alleen moet bekijken of de vordering moet worden toegewezen, maar ook of sprake is van internetoplichting? Wordt dan aangesloten bij de delictsomschrijving(en) in het Wetboek van Strafrecht? Niet bij elke wanprestatie of onrechtmatige daad zal immers ook sprake zijn van oplichting of fraude.

In hoeverre is het proportioneel dat een overheidsinstelling zich op deze manier mengt in de kosten en schadevergoedingen die voortvloeien uit civielrechtelijke geschillen tussen bijvoorbeeld particulieren, ondernemingen en publieke instanties? In hoeverre geldt daarbij ook nog de voorschotregeling?

Zijn er andere landen waarbij de overheid zorgdraagt voor tenuitvoerlegging van een civiel vonnis? Kan de initiatiefnemer daar meer over vertellen?

Voornoemde leden verwachten dat de door de initiatiefnemer gedane aanbevelingen voor met name het CJIB zeer veel administratieve lasten zal opleveren. Is over de inhoud van de eerste aanbeveling overlegd met het CJIB, de rechterlijke macht en de advocatuur? Zo nee, is de initiatiefnemer bereid dit alsnog te doen? Dezelfde vraag geldt voor aanbeveling twee, namelijk het behoud van de verantwoordelijkheid van het CJIB voor de inning van de schadevergoedingsmaatregel na afloop van de hechtenis.

De initiatiefnemer wijst volgens de leden van de SP-fractie terecht op de streeve samenwerking tussen banken en de politie en het probleem dat de politie slachtoffers van internetoplichting te snel wegstuurt met het argument dat sprake is van een civiele zaak. De Minister van Veiligheid en Justitie zou echter meer dan nu het geval is zijn aanjaagrol waar moeten maken door vrijwillige afspraken in convenanten om te zetten in wettelijke verplichtingen. Deze leden willen graag weten hoe zij dit precies voor zich ziet. Zal elke afspraak die gemaakt wordt in de wet moeten worden vastgelegd? Hoe wordt er rekening mee gehouden dat elke wettelijke verplichting weer voor een andere instantie geldt, deze niet voor elk geval afdwingbaar is of er soms noodzakelijkerwijs van moet worden afgeweken? Soms moeten afspraken bovendien wegens nieuwe omstandigheden worden aangepast, dat kan door het sluiten van een nieuw convenant of aanpassing van de afspraken. Wat de initiatiefnemer betreft zou dan dus elk jaar een wetsvoorstel door het parlement moeten worden behandeld? Waarom is wettelijke vastlegging noodzakelijk volgens de initiatiefnemer? Is een tussenvorm geen mogelijkheid, zoals bijvoorbeeld een Nationale Fraude Autoriteit met doorzettingmacht?

De leden van de D66-fractie merken op dat de initiatiefnemer voorstelt dat het CJIB de civiele vonnissen inzake internetoplichting gaat effectueren. In hoeverre verwacht de initiatiefnemer dat slachtoffers zullen overwegen om een kostbare en tijdrovende civiele zaak te starten? Zelfs als de civiele rechter de dader tot terugbetaling dwingt, in hoeverre weegt die terugbetaling dan op tegen de kosten en tijd die voor het slachtoffer gepaard gaan met een civiele procedure? Wat betekent het voorstel om de CJIB te laten effectueren voor de werklast van de CJIB? Op basis van welke wettelijke titel kan het CJIB overgaan tot het laten opleggen van vervangende hechtenis in gevallen dat een dader weigert tot terugbetaling over te gaan?

De initiatiefnemer stelt ook voor dat het CJIB na een strafrechtelijke veroordeling gaat innen ten gunste van het slachtoffer. De aan het woord zijnde leden vinden dat een sympathiek voorstel. Zij hebben wel enkele vragen hierover. Indien na de vervangende hechtenis de schadevergoeding open blijft staan, betekent dit dan volgens de initiatiefnemer ook dat de vervangende hechtenis net zolang kan worden toegepast totdat de dader het volledige bedrag heeft betaald? Of zit er een limiet aan het aantal malen dat vervangende hechtenis wordt toegepast? In hoeverre meent de initiatiefnemer dat bijvoorbeeld ook sprake kan zijn van beslaglegging bij de dader om de schadevergoeding ten volle te realiseren?

De leden van de D66-fractie merken op dat de initiatiefneemster ook voorstelt de researchcapaciteit bij het LMIO te versterken zodat meer gevallen van internetoplichting behandeld kunnen worden. De initiatiefnemer stelt voor die extra investering budgetneutraal uit te voeren binnen de middelen die reeds op de begroting voor 2017 aan cybercrime zijn toegewezen. Heeft de initiatiefnemer er daarbij ook zicht op welke cybercrime-activiteiten door deze verschuiving minder of geen investering zullen krijgen en in hoeverre het toekennen van deze prioriteit aan internetoplichting aansluit bij de prioriteiten die de politie en het openbaar ministerie zelf zien op cybercrimegebied?

De initiatiefnemer stelt dat de huidige samenwerking tussen de banken en de politie het de professionele oplichters niet moeilijk genoeg maakt. Licht dat «moeilijk maken» wat de initiatiefnemer betreft uitsluitend in vervolging en de schadevergoeding voor slachtoffers te realiseren? Of ziet de initiatiefnemer meer mogelijkheden waarmee het voor professionele oplichters moeilijker wordt slachtoffers te maken?

De initiatiefnemer stelt voor dat de afspraken tussen de banken en de politie een wettelijk en verplichtend karakter moeten krijgen in het bijzonder voor de bankensector. De initiatiefnemer verwijst daarbij naar een bericht van de NOS eind 2015. Kan de initiatiefnemer het door haar gestelde knelpunt bij de bankensector ook staven met andere bronnen? Is er bijvoorbeeld een evaluatie beschikbaar van de uitvoering van de samenwerkingsafspraken tussen de banken en de politie? De initiatiefnemer meent ook dat het banken zelf «een doorn in het oog zal zijn dat hun huidige werkwijze nog onvoldoende vruchten afwerpt». Heeft de initiatiefnemer dit ook zelf gestaafd bij de bankensector dan wel andere bronnen waaruit blijkt dat dit het geval is? De initiatiefnemer noemt dat banken wachten op een aangifte alvorens zij informatie over de mogelijke criminele rekeninghouder verstrekken. Hoe verhoudt het voorstel van de initiatiefnemer dat «banken zullen moeten heroverwegen welke informatie over de mogelijke criminele rekeninghouder wel direct aan een slachtoffer van oplichting kan worden verstrekt zodat betrokkene hiermee zelf aan de slag kan, zich verhoudt tot het gegeven dat banken zonder juridische titel zoals een aangifte niet zomaar gegevens van andere bankrekeninghouders mogen verstrekken?

Op grond waarvan meent de initiatiefnemer dat banken daar dan toch toe kunnen overgaan en kunnen voorkomen dat onterecht gegevens van een

bankrekeninghouder worden verstrekt? Heeft de initiatiefnemer contact gehad met de bankensector over de mogelijkheden die zij daartoe zien en zo ja, wat geven banken daar zelf over aan?

Waarom zou het aanscherpen van de regels die reeds gelden voor banken door de Minister van Veiligheid en Justitie niet voldoende zijn om de aanpak van internetoplichting te verbeteren? Indien voor een wettelijke grondslag wordt gekozen, in welke wet zou initiatiefneemster dit dan geregeld willen zien? Welke handhavingsmogelijkheden zou de Minister van Veiligheid en Justitie ten opzichte van de banken hebben om naleving van die regels ook strak te bewaken?

5. Financiën

De leden van de PvdA-fractie begrijpen dat als het aan de initiatiefnemer ligt, vaker een beroep zal worden gedaan op de voorschotregeling bij het CJIB. Als deze leden het goed lezen wordt 85% van alle geleden schade volledig gecompenseerd. Betekent dit dat 85% van alle schade wordt gecompenseerd inclusief de uitgekeerde voorschotregeling of slaat die 85% op de door de daders betaalde schade (en dus exclusief de voorschotregeling)? Om duidelijkheid te krijgen wat de voorgestelde maatregelen gaan kosten is inzicht nodig in het percentage dat door het CJIB is voorgeschoten, maar oninbaar is. Heeft de initiatiefnemer daar inzicht in? Tevens is het belangrijk te weten hoeveel civiele schadeverhaalszaken er bij komen, op basis waarvan het CJIB een voorschotregeling zou moeten uitkeren. Heeft de initiatiefnemer daar inzicht in?

De leden van de D66-fractie merken op dat de initiatiefnemer stelt dat haar voorstellen niet tot noemenswaardige lasten voor de overheid zullen leiden. Deze leden hebben de initiatiefnemer in hiervoor gevraagd naar de extra werklast voor het CJIB en ook betekent het extra Rechercheren en vervolgen van fors meer oplichtingszaken een extra werklast voor de politie en het openbaar ministerie. De dekking moet worden gevonden binnen de begroting van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. In hoeverre is het huidige budget voor cybercrime daarvoor toereikend en gaat dat niet ten koste van de bestrijding van andere vormen van cybercriminaliteit waarvan mensen ook het slachtoffer worden zoals slachtoffers wiens computer of smartphone, e-mailaccount of website is gehackt en waarbij persoonsgegevens zijn buitgemaakt? De helft van alle cybercriminaliteit bestaat immers uit slachtoffers van gehackte devices.

II. Reactie van de initiatiefnemer